

Lleida

Desallotjats del barri antic per poques hores

La Paeria rectifica per les crítiques i permet als temporers viure a la plaça uns dies més

Albert Batalla Alcalde de la Seu d'Urgell

“El Pirineu ha de cooperar, no competir”

27-S • “Aquestes eleccions són el referèndum que no hem pogut fer. Hi ha il·lusió, ganes i seny” **JOCS D'HIVERN** • “La decisió l'ha de prendre Barcelona, però des del coneixement i el diàleg, i sense prejudicis”

Anna Sàez
LA SEU D'URGELL

Alcalde de la Seu d'Urgell, diputat al Parlament de Catalunya, número 3 en la llista Junts pel Sí a Lleida... Albert Batalla es va agafar l'última setmana de juliol de vacances i ho va fer “amb remordiments”, perquè l'agenda li treu fum. Només té 37 anys, però és tot un veterà de la política. Això sí, l'experiència no li val de cara al 27-S. “Seran unes eleccions absolutament atípiques”, adverteix.

Tot just fa un parell de mesos que va acabar la campanya electoral que li ha permès revulgar el càrrec d'alcalde de la Seu d'Urgell i ja hi tornem a ser: número 3 de la llista Junts pel Sí. El 27-S és el referèndum que no es va poder fer el 9-N?

Sens dubte. Seran unes eleccions absolutament atípiques. Els models anteriors no ens servirán gaire. És cert que jo ja porto unes quantes eleccions a l'esquena, però l'escenari del 27-S és completament nou. Al cap i a la fi, aquestes eleccions no es faran per saber quants diputats hi haurà de color groc, quants de color blau o quants de color taronja. El que es decideix és si els ciutadans volen una Catalunya independent o no. Hem de fer servir aquesta eina perquè, malauradament, l'Estat no ens ha permès fer-ho de cap altra manera. Es va demanar la transferència de la competència per a la celebració de referèndums i no se'ns va donar, vam fer la

nostra pròpia llei de referèndums i va ser impugnada al Tribunal Constitucional... En definitiva, hi ha hagut un embat brutal de l'Estat perquè els catalans no poguéssim expressar la nostra voluntat política de la manera més civilitzada possible: anant a les urnes.

Hi ha nervis?

Més que nervis, il·lusió. Fins que no es va tancar el format de llista sí que hi havia dubtes. Semblava que potser no anàvem prou ben encarrilats. I aquesta incertesa es va transformar en escepticisme per part de molta gent que et reprimava com era possible que no s'arribés a un acord. “Hem arribat molt lluny, ara no ens falseu”, et deien pel carrer. Però des que la llista unitària va prendre forma, jo crec que ha retornat aquesta il·lusió inicial. I les ganes. I el seny.

El pes demogràfic de la Seu d'Urgell l'ha de convertir en capital del Pirineu?

La Seu és un municipi més del Pirineu. Una de les fites que hem aconseguit en aquests anys és entendre que si competíem entre nosaltres no avançàvem, fèiem un sumatori zero. En canvi, si hi ha una cooperació entre les diferents valls no és que se sumi, sinó que es multiplica. Un exemple: el Festival de Música Antiga dels Pirineus. Es tracta d'una experiència absolutament innovadora que ha fet que passem de tenir programacions culturals d'estiu repartides per tot el Pirineu amb un

èxit relatiu i poca repercussió més enllà de cada municipi a tenir un festival important de dimensió internacional en què participen tres estats, vint-i-sis ajuntaments i gairebé cinquanta concerts programats. De fet, és el festival de música antiga més gran de tot Europa. Aquest ha de ser l'exemple a seguir: cooperació, no competició.

Encara no havia fet 26 anys quan va ser elegit diputat al Parlament i als 31 ja era alcalde de la Seu d'Urgell. Li fa por perdre el contacte amb la realitat?

Quan ets al capdavant d'un ajuntament és difícil perdre de vista la realitat, perquè et truc a la porta cada dia i t'atura pel carrer. Vaig entrar en política molt jove sense planificar-ho. Simplement, va anar així. La política requereix una disponibilitat de temps espectacular i els teus familiars i amics són els que se'n ressenten. Però, a la vegada, entenen que fas una cosa que t'omple, que t'emociona, que et dona molta vida.

A la Seu encara hi ha voluntaris dels Jocs del 92 que continuen exercint com a tals en les diverses competicions d'alt nivell que es duen a terme al parc del Segre. Aquest llegat és el que es volia recuperar amb la candidatura dels Jocs d'Hivern de Barcelona? Es faran?

No és una decisió que pugui prendre el Pirineu, sinó que principalment l'ha de prendre l'Ajuntament de Barcelona. Nosaltres el que volem és que quan ho faci sigui des del coneixement i el diàleg, i sense prejudicis”

El periodista que va ser notícia

Albert Batalla (la Seu d'Urgell, 1977) té molts bons records de l'època en què estudiava periodisme a la Ramon Llull. Es va llicenciar, però no va tenir temps d'exercir, perquè amb 25 anys ja era diputat al Parlament de Catalunya. Amb els 30 acabats de fer, va arribar a l'alcaldia de la Seu d'Urgell. “No estava planificat, va anar així”, diu. Ha tingut una joventut atípica i, potser per això, assegura que no es pensa jubilar exercint un càrrec públic. “Vaig entrar en política perquè volia que el meu país fos independent. En el moment en què això s'aconsegueixi, la meua principal motivació haurà desaparegut.” ■ A.S.M.

L'APUNT

Un brindis exemplar

Rosa Peroy

Dilluns a la nit va començar la verema a les vinyes de Raimat, amb DO Costers del Segre. El centenari celler ho va fer, com ja té tradició, ben caiguda la nit i de manera manual. Raimat és un exemple a seguir d'explotació vitivinícola sostenible, capdavantera en tecnologia i en contínua investigació i recerca. A més, constitueix un dels millors exponents de la DO, que els darrers

anys s'ha convertit en líder de qualitat, competitivitat i exportació. Les seues característiques específiques i el caràcter interior, allunyat del mar, han fet que durant segles l'àrea estigués allunyada de les vies de comercialització, resultant uns vins amb trets propis i diferenciats. I, d'aquests trets tan ponentins, n'han fet virtut. Que serveixi d'exemple.

El contraban és una activitat delictiva minoritària. A la Seu la gent es guanya la vida honradament

xement, sense prejudicis i de manera dialogada. La candidatura la presenta una ciutat, en aquest cas Barcelona, però no s'ha d'oblidar que hi ha uns socis. Els Jocs Olímpics no ens resoldran la vida, però poden ajudar a aconseguir l'objectiu de situar els Pirineus al mapa al costat de la marca Barcelona, tan potent internacionalment. El més important d'uns Jocs és el llegat que deixen, i això és pel que ha de vetillar la candidatura. És un error vincular les olimpíades a infraestructures o serveis que, si es necessiten, s'han de fer igualment.

Ros va proposar Lleida per fer-hi aquests Jocs si Barcelona es retirava. És el pla B?
Hem d'anar a totes amb el pla A. Penso que no és procedent posar un pla B sobre la taula. Abans comentava que no s'han de tenir prejudicis i que cal diàleg amb el territori. Hi afegeixo una altra cosa: seria convenient que no hi hagués oportunitats en aquest procés.

S'acaba de reestrenar l'aeroport de la Seu d'Urgell, que des del 18 de juliol ja pot rebre vols comercials. Quin paper creu que tindrà aquesta infraestructura a mitjà termini?
Jo crec que pot esdevenir un motor econòmic –i subratillo l'un, no dic el– important. Un territori més ben connectat és un territori amb més oportunitats. Està situat en un lloc que pot generar molta oferta i demanda turística.

Les males llengües diuen que la Generalitat regala aeroports a Andorra, perquè és el destí de la majoria de turistes que arriben a Alguairre i a la Seu.
En el cas de l'aeroport de la Seu, crec que s'han fet inversions des de la prudència, les justes i necessàries. La partida més gran va ser l'adquisició dels terrenys per part de la Generalitat

Volem ser la capital del formatge, un referent gastronòmic per a Catalunya

el 2008. Ara tot just ha calgut un milió d'euros perquè una infraestructura que era privada passés a ser pública i pogués rebre tant aeronaus privades com vols comercials, i això obre moltes possibilitats. El Pirineu és un concepte global. Per tant, que Andorra tingui turisme també és bo per a nosaltres, perquè es crearan més llocs de treball, hi haurà empreses de taxis o d'autocars que podran créixer. Hi insisteixo: cooperació, no competició. Nosaltres no tenim Caldea, però Andorra no té una catedral romànica que és única a Catalunya. Junts som més potents.

Turísticament, a la Seu encara li queda camí per recórrer?
La Seu s'hauria de referenciar al mapa del país des de tres àmbits: formatge, patrimoni cultural i esports de natura. Des del punt de vista gastronòmic, som l'únic municipi de tot Europa que té tres marques de qualitat alimentària: DO formatge, DO Mantega i GP vedella dels Pirineus. I això és molt excepcional. Si hi ha bona producció alimentària és que hi ha bona gastronomia i bons aparadors d'aquests productes: botigues, fires i, fins i tot, un museu del formatge. Volem ser la capital del formatge. El segon gran àmbit gira al voltant de la catedral, l'única de Catalunya que és romànica. Volem ser un referent cultural des del patrimoni i per això també tenim en marxa un projecte per obtenir la declaració de la Unesco. Però, una vegada més, ho fem en cooperació. Sols, difícilment arribaríem a aquesta fita i per això treballem amb Andorra i amb Foix en una candidatura que té com a relat la creació de l'Estat andorrà al segle XII. I el tercer element que ens fa singulars i que volem potenciar és el de la Seu d'Urgell com un referent en la pràctica d'esports de natura al sud d'Europa, amb el parc del

Tenim l'única catedral romànica del país, i treballem amb Andorra i Foix per ser a la Unesco

Segre com a element principal.

Recentment va fer una queixa formal a TV3 per un 'Sense ficció' en què no es donava, precisament, aquesta visió de la Seu, sinó que hi apareixia tot un exalcalde i exconseller carregant tabac de contraban al cotxe. Com heu viscut el cas Ausàs?
Cal respectar les decisions judicials. Em sap greu tot plegat perquè li tinc estima personal. Però, més enllà d'aquestes imatges concretes, crec que es va donar una visió de la Seu d'Urgell estereotipada, i esbiaixada. Per això vaig fer una queixa formal com a alcalde. La realitat de la ciutat està molt al marge d'aquesta pràctica delictiva. La gent a la Seu es guanya la vida de forma honrada. Fa molts anys potser sí que hi havia un problema, però no per part de la gent de l'Alt Urgell, sinó perquè s'hi havien instal·lat màfies d'altres territoris. No nego que hi hagi contraban, però, sens dubte, és molt minoritari.

És un dels polítics de la demarcació més ben situats a les xarxes socials.
Les xarxes socials tenen diverses utilitats. Jo vaig iniciar-m'hi per explicar-me sense filtres. Però aviat descobreixes que això no és una qüestió unidireccional, sinó que et permet rebre *inputs* i iniciar debats molt interessants. Això sí: només contesto a aquelles persones que s'identifiquen amb nom, cognoms i una cara. Al cap i a la fi, joestic al servei dels ciutadans, no dels trolls. No hi interactuo.

Amb quin racó de la Seu es queda?

Per sort, n'hi ha molts. Però sí que tinc un lloc on aconseguixo desconectar: el claustre de la catedral. De vegades, entre reunió i reunió de l'Ajuntament, m'hi escapo deu minuts. Dóna molta pau. ■